

Nagytiszteletű Lelkész Urak!

Tisztelt Polgármester Urak!

Tisztelt Jegyző Asszony!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

**Kedves Bábonymegyeri Polgárok, kedves jelenlévő
Emlékezők!**

Egy közösségnek, egy népnek akkor van jelene és jövője, ha van, aki ápolja, elmeséli és büszkén őrzi múltját. Nekünk, magyaroknak van mit ápolnunk, van miről mesélnünk és van mire büszkének lennünk! Ma egy olyan tragikus eseményre emlékezünk, amely immáron 101 esztendeje fájó, nyitott sebként tátong nemzetünk testén. „Magyar az, kinek fáj Trianon.” Juhász Gyula gondolatát idézve, nagy tisztelettel és szeretettel köszöntöm Önöket, Nemzeti Összetartozásunk Napján Megtisztelő számomra, hogy Önökkel együtt, méltóságteljesen emlékezhetünk a 101 esztendővel ezelőtti szörnyű sorscsapásra, amely egy megrendítő történelmi esemény, elkeserítően szomorú valóságát idézi fel számunkra. 1920. június 4-e egy olyan hátborzongató, igazságtalan és szégyenteljes politikai döntés dátumát jelzi, amely egy szívfacsaró és fojtogató érzés sötét gyászlepelét borította a Kárpát-medence magyarságára.

Mert az I. világháborút lezáró békediktátum kitörölhetetlen fájdalmat, és felbecsülhetetlen veszteséget okozott magyarok milliói számára. Úgy gondolom, hogy egy ilyen megalázó, aránytalan és gonosz ítélet esetén, a legtöbb nemzet nem csak beleroppant, hanem el is tűnt volna a történelem süllyesztőjében. Ugyanis Trianon sötét lelkű, sátáni gonoszsága megrendítő erővel csapott le hazánkra, történelmi országunk testét, pedig hegyes keselyűkarmokkal szakította szét. A veszteség pedig minden képzeletet felülmúlt. A kegyetlen döntés nyilvánvalóan halálos ítélet volt. Ugyanis egészen a mai napig nem jegyzett fel a történelem olyan nemzetet, amely túlélte volna ekkora vérveszteséget.

A trianoni békeszerződés következtében a Magyar Királyság - területének több mint 2/3-át elveszítve -, szilánkjaira hullott szét. Az ország magyar anyanyelvű népességének kerekén egyharmada került a szomszéd államok impériuma alá, s csupán 67%-a maradt a csonka ország területén.

Szántóföldjeink kétharmadát, erdeinknek 90%-át, hegyvidékeinknek döntő többségét egy becstelen tollvonással más államokhoz csatolták. De ugyanígy veszítettük el közútjaink háromnegyedét, vasútvonalaink kétharmadát, nagyvárú városainkat, és az évszázadok alatt ott kialakult oktatási, kulturális, egészségügyi és közösségi intézményeinket.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Emlékezők!

101 esztendővel Trianon után, ma már az is világosan látszik, hogy Európa győztes hatalmainak egész egyszerűen nem volt

érdeke, hogy a kontinens közepén, egy nagy és komoly, szellemi, gazdasági és természeti erőforrásokkal rendelkező állam fennmaradjon. Azt is jól tudjuk, hogy hazánk aljas és szívtelen megcsönkítésével mesterségesen létrehozott országok, mint pl. Csehszlovákia, vagy Jugoszlávia, azóta már eltűntek a történelem színpadáról. A dicstelen módon megalázott és kivéreztetett Magyarország, pedig azóta is állja a történelem kihívásait. Nemzeti Összetartozásunk Napja pedig, egy határozott üzenet mindenkinek, hogy a tragédiát soha nem feledjük, de Vörösmarty Mihály prófétai szózatával, büszkén üzenjük országnak, világnak, hogy: „annyi balszerencse közt, Oly sok vizsály után, megfogyva bár, de törve nem él nemzet e hazán” Ugyanakkor a mai nap azt is üzeni minden magyarnak, köztük nemzeti kisebbségeink tagjainak, minden szomszédunknak és minden európai népnek is, hogy közös jövőnknek és sikerünknek, csakis az együttműködésre való nyitottság és az egymás iránt tanúsított kölcsönös tisztelet lehet erős fundamentuma. Mi magyarok, ugyanis pontosan tudjuk, hogy a múltba, csak egy út vezet, az emlékezeté, s a jövőbe is csak egy út visz, az életé. Minden, ami megtörtént velünk a múltban, az velünk lesz a jövőben is, és minden, amit ma cselekszünk, az a jövőben is visszaköszön. Így él velünk Trianon emléke, és így válik emlékezetünk részévé Nemzeti Összetartozásunk Napja is. Mert a több mint egy évszázaddal ezelőtti békediktátum után, még mindig egy nemzetet alkotunk, és az utóbbi években egyre inkább tudunk, és akarunk is figyelni egymásra.

Kedves Egybegyűltek!

A mai napon emlékeznünk kell azon honfitársainkra is, akik nemzeti öntudatuktól vezérelve őrizték magyarságunkat, és nem engedték kialudni nemzeti összetartozásunk lángnyelveit. Emlékezzünk azokra a magyar emberekre, akik az eltelt 101 esztendőben megőrizték anyanyelvünket, kultúránkat, történelmünket, szokásainkat, és a trianoni diktátummal apró szilánkokká zúzott közös életünk megannyi darabját. Ugyanis Ők Trianon igazi hősei! A mai napon rájuk is büszkék lehetünk. Mert ami a földrajzi Magyarországtól elvétellett, az a szellemi Magyarországnak mindig a része marad! A nemzetet nem országának területe, hanem a szellemisége teszi naggyá. Magyarország így volt képes arra, hogy ha fizikai valójában végveszélybe került is, ha részeire is szakították, újra és újra egységbe hívta az összmagyarságot. És valóban így volt ez mindig, és így van ez ma is, kedves emlékezők! Ennek szellemiségét tükrözi az is, hogy 2010 óta, június 4-ét, Nemzeti Összetartozásunk Napjaként tarthatjuk számon. Az egymás iránt érzett felelősségérzetünk jelképeként az új Alaptörvénybe foglalt Nemzeti Összetartozás melletti tanúságtétellel, valamint a kettős állampolgárság bevezetésével lehetőséget teremtettünk, hogy határon túli testvéreink, szabad akaratuk szerint, újra a Magyar Állam polgárai lehessenek. Mondhatnánk azt is, hogy ezekkel a történelmi döntésekkel újra magunkhoz öleltük őket, és átléptünk a trianoni határok felett.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A magyarok mindig is híresek voltak arról, hogy az egészen reménytelen helyzetekből is fel tudnak kelni, és újra tudják kezdeni életüket, újra tudják építeni hazájukat. De ehhez, soha nem széthúzásra, hanem a nemzeti kérdésekben történő őszinte összefogásra volt szükség!

Gondoljunk csak bele, az elmúlt ezer év alatt bennünket öt birodalom szállt meg, próbált magával hasonlóvá tenni, vagy épp végleg bekebelezni.

A tatár, a török, a Habsburg, majd a III. Német Birodalom és végül a szovjetek is. De ezek a birodalmak ma már sehol sincsenek. Elnyelte őket a történelem.

Azonban ha valaki megtanulta, hát mi magyarok megtanultuk, hogy mit jelent a balsors, mit jelent a szenvedés, és mit jelent, ha nemzetiségi okokra hivatkozva felszabdálnak egy országot.

Talán pontosan ezért is a nemzetünk sorskérdéseiben történő döntés jogát mindig és mindenkor, feltétel nélkül fenntartjuk magunknak. Magyarország – története során - mindig igyekezett a maga útját járni, és így van ez most is. És épp úgy, ahogy nem tetszett mindez a korabeli nagyhatalmaknak, úgy nem tetszik ez a mostaniaknak sem. Most azonban nem csak a magyar, hanem az európai szellemiséget is komoly veszély fenyegeti. Mert mondjuk ki bátran, Európa ostrom alatt áll. Ez a küzdelem azonban nem az ismert hadviselési módszerek szerint zajlik. Ugyanis sokkal alattomosabb, mint a

háborúk általában. És itt most nem a kontinens országait rendkívüli próbatétel elé állító koronavírus-járványra, hanem az európai gyökereinket, vallásunkat, kultúránkat, hagyományainkat és a kialakult életformánkat veszélyeztető tömeges és illegális bevándorlásra gondolok. A történelem alakulását figyelve az az érzésünk támadhat, hogy amíg 101 évvel ezelőtt hazánkat, Magyarországot, most pedig kontinensünket, Európát kívánják bizonyos érdekkörök oltárán feláldozni. Aki pedig ellenáll, azt a legkülönbébb eszközökkel próbálják meghátrálásra kényszeríteni. Nemzeti összetartozásunk, nemzeti megmaradásunk létkérdése ma úgy szól Tisztelt Hölgyeim és Uraim, hogy milyen Európát akarunk? Egy demokratikus, a nemzetállamokra és a keresztény kultúrára épülő, fejlődni képes Európát, vagy bizonyos érdekkörök fondorlatos cselszövéseinek eleget tevő, feláldozható, szolgálalkú és önmagát, önazonosságát feladó Európát? Mi magyarok, a nemzetek Európáját akarjuk, ahol a határ nem elválaszt, hanem összeköt. Ahol a nemzeti együttműködés és a nemzetek közötti együttműködés rendszere felülír mindent: állampolgárságot, országhatárt, politikát, történelmet. És Trianont is.

Tisztelt Egybegyűltek! Kedves Bábonymegyeriek!

1920. június 4-e, a magyar történelem legnagyobb tragédiája, az európai hatalmaknak pedig alighanem a legnagyobb szégyenük. Ugyanis Trianon nem a megoldás volt, hanem

maga a baj! A bajok forrása! Egy irigységtől, félelemtől és aljas nagyhatalmi érdekektől átitatott szégyenfolt, egy történelmi botrány, amiért Európa, több mint egy évszázada elfelejtette szégyellni magát. De minket, magyarokat kötelez a történelmünk. Nem tehetünk mást, mint kitartunk, mert különben azokat áruljuk el, akik életüket adták a hazáért, azért, hogy mi itt élhessünk.

De ugyanígy elárulnánk azokat is, akik a kisebbségi létben, immár 101 esztendeje, őrzik magyarságukat, kultúránkat, és benne, nemzetmegtartó anyanyelvünket.

Kedves Emlékező Egybegyűltek!

Hajtsunk hát fejet ennél a gyönyörű, új emlékműnél, és emlékezzünk közösen a nemzetünket ért, 101 esztendővel ezelőtti sorstragédiára.

Mert hitem szerint ezek az emlékek nem csupán összekötnek bennünket, hanem újult erőt is adhatnak közös jövőnk sikeres alakításához.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

Köszönöm, hogy együtt emlékezhetünk!